

ти ми могат да се смѣсятъ съ кръвта на рани ти му . . . *Прѣгръхната тѣлото на башта си.*—като отстъпва). Охъ, кръвта е оште горѣшта . . . и азъ смѣя да го прѣгръштамъ. Раскаяние то стига ли? Рѣката та си тате, не ли я простирашъ за да ми покажешъ длъжността та ми? . . . Полуотворени ти ти очи не блѣстятъ ли оште отъ негодувание то на обидата? . . . Тя стой неотмъстена! . . . Развесели благородно то си чело, тате . . . Ти ште влезешъ въ гробътъ отмъстенъ!

(Затича се да излезе).

Недѣлковичъ.

Спри се, Найденовъ. Дѣ отивашъ?

Найденовъ.

Кой ме спира? Што! питате ме дѣ отивамъ? Не сте ли вий човѣци? Пита ли се дѣ отива синътъ, когато убийство му е грабнало башта му? Не чуети ли, че тая кръвъ вика: отмъщение? Не видите ли, че тия очи, ни вий ни азъ, отмъщение то само ште ги затвори! Не бѣхте ли тука? Не почувствувахте ли, че нѣ смъртъта, а негодувание то е склопило устни ти му? . . . И тии се смѣятъ сега! Упоени отъ сполука та на прѣстъпление то, убийци ти пируватъ въ тая минута смъртъта на башта ми . . . И той трѣбова да чуе тия смѣхове като влезе въ гробътъ, и тии ште му прѣживѣятъ за да гризятъ сръдце то му и тамъ . . . подъ земята! Само тѣхната кръвъ може да искупи миналото ми и да даде спокойствие на душата ми. Азъ изпълнихъ животътъ му съ горчевини. Кои сте вий, та ме въспирате да дамъ спокойствие на гробътъ на башта си?

Неделковичъ.

Ти нѣмашъ вече башта.

Марковъ.

Башта ти отъ сега е отечество то.

Недѣлковичъ.

Отечество то въспира синътъ да изпълни длъжността си!

Недѣлковичъ.

Предмѣтъ по-милъ отъ башта ти, цѣль по-висока